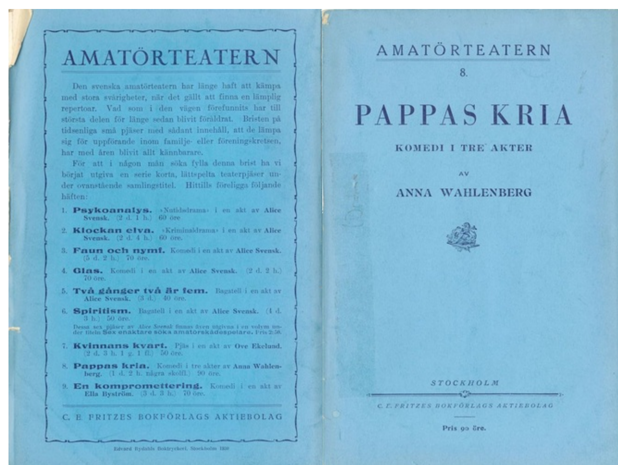

Pappas kria

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna komedi från 1930 av **Anna Wahlenberg** (1858-1933) har digitaliserats för Dramawebben och i januari 2013 anpassats för Projekt Runeberg av Ralph E.

AM ATÔ RTEATERN

PAPPAS KRIA

KOMEDI I TRE AKTER

AV

ANNA WAHLENBERG

S TOCKIIOLM

C.r.FRITZES DOKFORLAGS A KTIEBOLAG

Pris 90 ore.

ANNA WAHLENBERG

PAPPAS KRIAPAPPAS KRIA

KOMEDI I TRE AKTER

AV

ANNA WAHLENBERG ❖ ❖

❖

STOCKHOLM C. E. FRITZES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAGSTOCKHOLM EDVARD RYDAHLE BOKTRYCKERI

19 3 0KÄLLARMÄSTAR TORNGREN!.

FRU TORNGREN, hans hustru.

ELMA, deras dotter.

REKTORN', som inte blott är rektor utan även lärare i svenska.

VENDLA, skolkamrat till Elma.

FÖRSTA SKOLFLICKAN.

ANDRA SKOLFLICKAN.

(SKOLFLICKOR.)

FÖRSTA AKTEN.

Salen hos Torngrens. I fonden dörr från hallen. Till höger öppen dörr till fru Torngrens rum.

Elma (sitter vid det avdukade matbordet ined åtskilliga läx- och skrivböcker framför sig. ögnar i den ena boken efter den andra, kastar dem alla ifrån sig, gcispar, sträcker ut armana och faller ihop igen): Ulsch, vad jag är sömnig! Uscli, vad det är odrägligt! (Tar en bok och läser några rader.) Usch, en sån smörja! (Låter slappt boken falla ner pä bordet.)

Vendi a (med en skrivbok i handen in från hallen): God afton!

Elma (springer glad emot henne och sträcker handen efter skrivboken): Kommer du med den nu! Åh, tack ska du ha!

Ven dl a (räcker henne boken litet trögt): Ja, här har du din kladdbok, men . . .

Elma (tittar i skrivboken. Förskräckt): Bara kladden till förra skrivningen. Ingen till den nya. Nej, men Vendla ...!V e n d 1 a: Ja, jag lovade dig ju. .. tänkte förstås också hjälpa dig. ilen ser du, när jag började på att skriva, kunde jag inte fortsätta. Det där rektorn sa’, när kan gav oss ämnena, satt i örona på mig. Jag tordes rakt inte.

Elma: Det är inte sant! Du menar det inte! Du liar ju alltid hjälpt mig förut!

V endla: Förut ja, när det inte var farligt. Men när man har anmärkningssvärdet dinglande över sitt huvud, är det en annan sak. Jag kan inte glömma, hur hemskt sträng rektorn såg ut, när han sa’ sig ha märkt, att det var några i klassen, som fuskade med kriorna, och att både den som fick hjälp och den som hjälpte skulle få anmärkning för fusk, ifall han kom på dem.

Elma: Men han kan inte komma på oss. Jag skriver ju rent i min bok det du har skrivit i kladden åt mig.

Yendla: Ja, ser du, han kan visst se på något annat än stilen. Han har såna ögon, så.

Elma: Ja, men om du bara skriver riktigt dumt, så kan han inte tro annat än att det är jag, som tänkt ihop det, för jag är ju den dummaste av oss allihop till att skriva krior.

V endla: Nå, dumt kan du väl skriva själv.

Elma (med gråten i halsen): Nej då, jag kan inte

skriva en rad, jag. Och när den ska lämnas i morgon .. . Och när jag var på balen i går.. . Oj, oj, oj!

Von dia: Ja, jag skulle ju ha sagt ifrån mig det förr. Men jag förstod inte förrän i dag, hur omöjligt det var.

Elma: Åh, Vendla, Vendla! Söta, lilla, rara Vendla, du är ju min bästa vän. Kan du inte göra det här för mig?

Vendla: Ä, var inte jolmig nu!

E 1 m a : Och du har ju fått så mycket bakelser av mig för do andra kriorna.V e 11 d 1 a: Då visste vi ja inte så precis, att det var fusk.

Elma: Aret du vad, jag har fem kronor. Du ska få äta så många glassmaränger, att du blir sjuk och måste ligga till sängs. Och då kan inte rektorn tro, att du hjälpt mig.

V e n d 1 a: Jag orkar inte höra’t. Ajö!

Elma (försöker hålla fast henne): Söta, snälla, rara Vendla ...!

Ven dl a: Släpp min arm! (Gör sig fri.) Ajö! (Går ut genom halldörren.)

Elma (snyftar och torkar tårarna, allt under det hon öppnar den återlämnade kladdboken, tar fram lappen med kriaämnena och studerar dem. Läser upp dem med gråtkvävd stämma): ”Deltalandet kring Nilen.” Usch!

— ”Hattarnas och Mössornas stridigheter.” Rappa-kalja! — ”Människans fria vilja.” Den ja..., som sitter i skogen, ja! — ”Om våren.” Pjolt! — (Betänksamt.) Fastän kanske...? (Doppar pennan och skriver några ord i kladdboken. Tittar i taket och funderar. Försöker skriva igen men lyckas inte. Skådar åter i taket och funderar, tills hon i hopplös förtvivlan låter hiwudet falla ned mot bröstet.)

Fru Torngren (in från sitt rum. Går fram till Elma och smeker henne): Stackars min lilla flicka, är det så svårt med läxorna i dag?

Elma (faller modern om lialsen): Mamma, mamma, om jag ändå vore en torggumma och fick sitta och sälja fisk på torget! Tänk, vad en sån har det bra! Sitta där hela dagen och prata om vad som helst med vem som helst och dricka kaffe och förtjäna pengar och ha skojigt och inte behöva sätta ihop tankar om saker, som man inte liar några tankar om. Åh, att jag inte kan få bli en torggumma!

Fru Torngren: Jaså, har du kriaskrivning i kväll också! Det var då ett spektakel.

Elma: Ja. Kriorna ska lämnas in i morgon.Fru Torngren: Stackars liten, hur ska du hinna?

Elma: Det vore väl inte så förfärligt, om jag bara hade några tankar. Men det har jag inte.

Fru Torngren: Se så, min lilla unge, ta inte vid dig på det där sättet. Om du bara lugnar dig, kommer det nog några små tankar, ska du få se.

Elma: Nej, de kommer inte. Jag har suttit och väntat på dem så länge, men de vill inte. De är så trilskna så.

F r ii Torngren: Åhnej, bäst det är, så kommer de flygandes. Du har ju redan börjat på krian, ser jag. (Läser i kladdboken.) ”Våren är en mycket vacker årstid.” — Det är ju en riktigt bra början. Den lockar säkert fram de små tankarna, om du ger dig till tåls litet till.

Elma (snyftande): Pyttsan, vad den gör sen!

Fru Torngren: Jo-o då. Nästa gång jag tittar till dig är de små tankarna nog komna. (Nick-ar åt Elma och återvänder till sitt rum.)

(Elma följer sin mors råd att lugna sig. Hon lägger armarna pä bordet och huvudet på dem, och när hennes far, källarmästare Tomgrem, några ögonblick därefter kommer in från hallen och går framåt golvet, stannar han frapperad av att ett skrivarbete kan skötas i en sd egendomlig ställning.)

Källarmästarn (småshrattan-‘ och vänder sig mot den öppna dörren till sin hustrus rum): Är du där, mamma ?

Fru Torngren: Ja-a.

Källarmästarn: Vill du se på en liten söt, fjortonårs baby?

Fru Torngren (kommer ut): Vad säger du? En baby? (Går fram till Elma.) Ja, minsann är hon inte lik en liten baby, som har somnat ifrån sina sorger. Till och med tårar på den lilla röda kinden.

Kallar m ä s t a r n: Och den ljusa kalufsen i väd-ret. Jag undrar, hur många gånger hon dragit fingrarna igenom den för att hämta inspiration.

Fru Torngren: Det är allt många gånger det. Nog har hon bjudit till med läxorna, det vet jag då, för jag har varit ute titt och tätt och försökt muntra upp henne. Värst är det med krian, som ska lämnas in i morgon. Sista gången jag kom ut föll hon mig om halsen i full förtvivlan och önskade sig vara en torggumma.

K ä 11 a r mästarn: Ja, det blir hon väl också, om hon ska fortsätta med att gå på dansbjudningar och komma hem som i går klockan tolv på natten och dan efter vara så trött, att hon inte kan sköta, sina läxor. Det är en skandal

med de här dansbjudningama mitt i terminen.

Fru Torngren: Varför lät du henne gå, då?

Källarmästarn (något förlägen): Asch, vad ska man göra, när en sån där liten byting kommer och tigger och pussas och ber?

F r u T o fngren: Ser du det. Du är förskräckligt svag för henne. Mycket mer än jag.

Källarmästarn (skrattande): Slarvprat, mamma lilla, du tar nog priset.

Fru Torngren: Sch, tala inte så högt! Du väcker henne.

Elma (reser på sig. Omornad): Yad är det? Varför står ni där och skrattar och tittar på mig? Jag sov inte. Jag bara låg och tänkte. (Brister ut i vild gråt.) Åh, den förfärliga, otäcka krian! Om det så gällde livet, kan jag inte komma någonstans med den.

Fru Torngren: Stackars liten! Stackars liten!

Källarmästarn: Hör du, min flicka lilla, vad säger du om att gå i kompani med mig för att klara det här storverket? Du må tro, jag har allt hållit på med litet författeri, jag med, i min dar. Och om vi riktigt, tar itu med det här jobbet båda två, vore det väl kattingen, om vi inte skulle gå i land med det.

Fru Torngren: Ja, vet du Elma, din pappa hankan nog, han. När vi var förlovade, skrev han såna fina verser till mig. Oeh fastän han är stadsbarn och aldrig varit bosatt på landet, diktade han så känsligt om naturen, att man fick tårar i ögona, när man läste det.

K ä 11 a r m ä s t a r n: Tack, du är så söt, lilla mamma, men nu har vi inte tid till någon inbördes beundran. Det är allt bäst, att du låter Elma och mig vara i fred.

Fru Torngren: Oj då, jag går bums. Ajö med er! (Går in till sig.)

Källarmästarn: Jaha, nu ska vi se, vad vi har iör ämnen att. skriva om. Ta hit lappen. (Läser på äm-neslappen.) ”Deltalandet kring Nilen.” Vad vet du om det?

Elma f funderar): Jag tror, där finns krokodiler.

Källarmästarn: Vad mera då? Inte kan man fylla tre, fyra skrivbokssidor med bara krokodiler.

Elma: De ska visst vara mycket stora, de där krokodilerna.

Källarmästarn: Åh, det räcker nog inte, om de än är aldrig så stora. Vet du ingenting mer om deltalandet kring Nilen?

Elma (skakar på huvudet): Ne-ej. Inte ett dugg.

Källarmästarn: Vi får väl gå vidare i texten, dä. Kanske nästa ämne är lättare. ”Hattarnas och Mössornas stridigheter.”

Elma: Usch! Det där bråket har då alltid varit ett sammelsurium för mig. Att folk slåss för sitt land, kan man ju förstå. Men att dom som har hattar ska reta' sig så åt dom som har mössor och att dom som har mössor ska reta. sig så åt dom som har hattar, att di ryker ibop, det är då verkligen omöjligt att begripa. Och hur ska man då kunna skriva om det?

Kallar m ä s t a r n: Ja, det ligger ju nånting i din syn på ämnet. Alltså går vi över till ämnet numro tre. ”Människans fria vilja.”

Elma (så upprörd, att hon har gråten i halsen): Människans fria vilja! Sånt hån! Sitta här nödd ochtvungen och tänka på befallning, och så vill dom till på köpet, att man ska skriva om människans fria vilja!

Källarmästarn: Hm... Ja, det är nog litet för mycket begärt. Nå, så får vi väl hoppas på sista ämnet då. ’'Om våren.” Det låter då lätt. Gaska opp dig, min unge. Vad vet du nu om våren!

Elma: Jag har redan börjat på med den.

Kä 11 a r mäst arn: Skönt!: Låt oss då ta den. där början i ögonsikte. Hit med kladden. Jaha, där står det: ”Våren är en mycket vacker årstid.” Det är riktigt, det. En ganska bra början. Men litet längre får väl krian vara. Rannsaka nu ditt lilla hjärta och ta reda på, vad det har för känslor visavi våren. Den är ju längtans och förhoppningarnas tid? Vad?

Elma (fundersamt): Ja—a—a. Om våren, ja... Då längtar man efter att... att... (hastigt) att sommaren ska komma, för då är det slut med skolan.

Källarmästarn: Du är då en liten stolle. Inte får man skriva det, inte.

Elma: Det är välan förskräckligt.! Om man nu händelsevis får en tanke, så går det inte an att skriva ned den.

Källa rmästarn: Asch, tankar finns det gott om. Det är bara att släppa di dumma oeh hålla di kloka i vingarna. Den där fåniga sommarlängtan släpper vi och hugger i stället tag i något, som hör till våren själv. Vad finns det för något om våren?

Elma: Ja—a—a, låt mig se ... Om våren finns det blåsippor.

Källarmästarn: Utmärkt! Då skriver vi det, då. (Skriver i kladdboken.) Än se’n då? Vad kommer du mer ihåg, när du tänker på våren?

Elma (rabblar): Slask och våta strumpor oeh nya sommarhatten och voffloma på första maj.

Källarmästarn: Voj, voj, voj, hur ska vi kunna koka soppa på di spikarna?

Elma (gråter): Ja, där ser du. Jag har inga tan-kar, som duger. Jag är inte skapt med några tankar. Och såna ska man väl ändå ha för att kunna skriva krior. Tänk, att dom ska fordra, att man ska skriva krior utan att ha några tankar! Det är välan grymt av dom, säg? Det är välan omänskligt, nedrigt, fräckt!

Källarmästarn: Se så, lugna dig, lilla vän. Inte är det något fel på dina tankar, inte. Dom är bara en smula snurriga för att du är så sömnig. Nu ska vi torka ögona. Din pappa har en alldeles ren näsduk. (Torkar hennes tårar.) Så ja. Och så ska vi ta saken litet enklare. Jag ska göra frågor, och du ska svara på dom. Det blir bra, ska du so. Hur var det nu med våren? Till att börja med så hade vi di första små blommorna. Blå... blå... blå...T

Elma: Blåklockorna.

Källarmästarn: Nej, nej, nej! Blåklockorna har inte så bråttom. Di kommer inte förrän på sommaren. Blå.... blå ... blå . .. sipp ... sipp .. . sipp . .. ?

Elma (litet gladare): Vitsipporna.

Källarmästarn: Kära hjärtandes, barn, när man hjälper dig på traven med blå, blå, blå och sipp, sipp, sipp, kan du då inte orka med att lägga ihop det till blåsippor?

Elma (nedslagen): Jaså, var det blåsippor ... ?

KJ ä 11 a r m ä s t a r n: Jaha, det är just vad som finns om våren, det. (Retligt.) Men låt bli att gnugga ögonen nu! (Mildare igen.) Och så är ju våren den årstiden, då allting, både fiskar och fåglar och skog och mark och människor och däggdjur, vaknar opp och kastar av sig det kalla, vita vintertäcket. Eller hur?

Elma: Ja—a.

Källarmästarn: Då skriver vi det, då. (Skriver i kladden.) Si-så-där-ja. Och så är det den tiden, när lärkan slår sina drillar på di ljusgröna ängarna och bygger sina bon i trädens knoppande toppar. Eller hur?

Elma: Ja—a. Men ... ?

Källarmästarn: Vad är det för ”men” nu då?Elma: Jag tycker, jag kommer ihåg . „.

Källarmästarn: Nå, vad är det du kommer ihåg?

Elma: Jag kommer ihåg, att det var en gång en rallare, som. .. som sa att. .. att han hade hittat ett litet lärkbo under en av järnvägssyllarna.

Källarmästarn: Ja, inte må du tro, att lärkoma är så nogräknade när det gäller bostadsfrågan. I trädtopparna eller under järnvägssyllarna, det kommer väl på ett ut för dom. Oeh vi ska väl inte heller fästa oss vid såna där småsaker. Nu skyndar vi oss och skriver: ”1 trädens knopp-an-de topp-ar”, var det, ja. Och så har vi alla de små bäckarna, som börjar på att rinna. Vad?

Elma: Ja—a. Ja visst,, ja.

Källarmästarn: Ser du, nu har du ju satt dig in i saken. Hjälp till nu.

Elma: Ja, och så har vi. .. så har vi... Ja, så. . så ...

Källarmästarn: Nå än sen då? Kläm fram det bara. Vad är det vi har mera då?

Elma (snyftande): Jag vet inte, att vi har nånting alls, jag.

Kä llarmäsitarn (beslutsamt): Nå, då blir döt-ingen annan råd, min pulla, än att du slår upp läxböckerna och tar itu med plugget, så ska jag koka soppan, så gott jag kan, på våra små spikar. Det ska gå i rödaste rappet, ska du se. Jag har ju redan skrivit en del. (Går ut genom halldörren.)

(Elma sitter tankspridd ocli ögnar i läxböckerna.)

Fru Torngren (ut från sitt rum): Nå, hur gick det med krian?

Elma. (dystert): Illa. Ser du, mamma, jag är så rysligt dum, så jag kunde nästan inte hjälpa till alls. Det var pappa, som hittade på alltihop. Oeh till slut gav han mig på båten och tog med sig kladdboken in tillsig. Han sa, att han skulle koka soppa på våra små spikar.

Fru Torngren: Yar glad då, min lilla unge, för den soppan blir god, den. Det kan du lita på.

Elma (snyftande): Ja, jag är så glad, så! Pappa är så snäll. (Paus.) Det är väl bäst, jag läser läxorna nu. (Börjar ögna i läxböckerna men sitter snart sysslolös och stirrar framför sig.)

Fru Torngren: Men du läser ju inte, lilla barn. Vad funderar du på?

Elma: Jag funderar på, om... om det är fusk det har.

Fru Torngren (häftigt): Fusk!? — Vad menar du?

Elma: Ja, jag vet inte riktigt om... om det är rätt, att pappa hjälper mig med krian.

Fru Torngren: Tror du verkligen, att din pappa skulle vilja vara med om något fusk, han, som håller så strängt på att man ska ha ”klara papper”, som han säger, och som aldrig själv haft annat än ldara papper?

Elma: Nej, men ändå ... Om andra kanske skulle räkna det för fusk, att jag inte skrivit den här krian själv?

Fru Torngren: Äsch, du har i alla fall skrivit början. ”Våren är en vacker årstid.” Och för resten har ju du och pappa suttit och resonerat så länge om krian, att den nog kan anses vara lika mycket din som hans. Och vad betyder det väl, om han snitsat till den en smula?

Elma: Jo, vet du, mamma, rektorn sa för en tid sedan, att om någon hjälpte någon annan med kriorna' och han kom på dem med det, skulle både den som. hjälpte och den som hjälptes få anmärkning för fusk. (Snyftar förtvivlat.) Tänk, om jag skaffar lilla pappa anmärkning för fusk? Ja, kanske inte anmärkning. Men dom sätter kanske in honom i tidningen för det.Fru Torngren: Såna inbillningar, kära barn! Hur kan du tro ... ?

Elma (storgråter): Han, som alltid har ”klara papper” ! Och nu får han kanske för min skull en fläck på sina klara papper ... blir straffad för fusk! Åh, åh, åh! Och alla skulle få veta det. Vid disken, i köket, i matsalarna skulle de få veta det, Åh, jag ville hellre dö!

Fru Torngren: Men hur i all världen skulle rektorn kunna få nys om att det är din pappa, som hjälpt dig med

krian? Det finns ju ingen, som skulle kunna skvallra på honom.

Elma (slagen av denna sanning): Nej, det har du rätt i. Det kom jag inte att tänka på.

Fru Torngren: Såvida du inte skvallrar själv.

Elma: Jag! — Åh, förr skulle dom få nypa mig med glödande tänger.

Fru Torngren: Nå, då är det väl ingen fara på taket.

Elma (uppklarnande): Nlej, det är väl inte det, då. (Lättad.) Åh, gudskelov! Jag var så rädd, så.

— Men nu är det väl bäst, att jag läser. (Gäspar. Börjar halvhögt rabbla ur en av böckerna.)

Källarmästarn (in från hallen, stolt och, förnöjd och med kladdboken i handen. Räcker boken åt Elma): Se här har du din kria. Så lång blev den just inte, men jag hoppas i alla fall, att den duger.

Elma: Tack, snälla pappa.

Fru Torngren: Jaså, är den färdig nu! Tänk, vad du kan, lilla pappa.

Källarmästarn: Åhja, så pass bildad är man väl, att man går i land med att skriva en liten bamkria.

Fru Torngren: Oj, vad di ska bli förvånade i skolan över att Elma har tagit sig så duktigt i att skriva krior! Kan du inte läsa opp krian för oss.

Källarmästarn (sftridér, med sin lust att läsa upp): Kära du, nog kunde jag förstås... (Börjar.)”Våren är en vacker års . .Nej, vi har inte tid. Flickan ska ju i säng. Och för resten måste jag ner i lokalen. (Till Elma.) Men skriv nu in krian riktigt snyggt och med din bästa stil, förstår du.

Elma: Ja, pappa.

Fru Torngren: Gnid sömnen ur ögonen och bjud till ordentligt, så det går lätt för rektorn att läsa den.

Källarmästarn, Inga plumpar!

Elma: Nej, pappa.

Källarmästarn: Och inga stavfel!

Elma: Nej, pappa.

Källarmästarn: Godnatt då.

E 1 ma: Godnatt, lilla pappa.

(Källarmästarn går ut genom lialldörren.)

Fru Torngren (till Elma, som ordnar för renskrivningen): Jag sätter mig och syr här hos dig. Men du behöver inte vara rädd, att jag skall störa dig. Jag ska vara alldeles absolut tyst.

(Elma nickar åt henne och börjar skriva in krian.)

(Paus.)

Fru Torngren: Jag känner på mig, att den är poetisk, den där krian.

Elma: Ja—a, jag tror nog ... Kanske ...

(Paus.)

Fru Torngren: Ja, jag vill inte störa dig, men cm du kommer till något riktigt vackert, så kan du väl läsa upp det?

Elma: Åh, mamma, jag är en skrivmaskin. Jag ser inga ord. Jag ser bara bokstäver, som trillar genom pennan. Och jag har ett sånt sjå med att hålla styr på dem. Jag är så sömnig, så.

Fru Torngren (smeker henne över kinden): Stackars lilla hon.ANDRA AKTEN.

Skolan. Ett klassrum. Till höger dörr till rektorns mottagningsrum. 1 fonden dörr till korridor. Till vänster kateder och framför den skolflickornas pulpeter. Flickorna utom en, som har frågan och står, sitta på sina platser, och rektorn sitter vid katedern. Han håller svensk lektion, och bredvid honom ligga kria-böckerna färdiga till återlämning.

Rektorn (till den stående flickan): Kan Signe Hedström nu meddela oss sitt huvudsakliga intryck av Bellman som skald?

Den stående flickan: Jag tycker, han är Sveriges största skald. (Sätter sig.)

Rektorn (ser ut över klassen): Och ni andra. Tycker ni kanske detsamma?

Klassen (i korus): Ja—a.

Rektorn: Om vi försiktigtvis tillägger ”under Gustaf III :s tid”, så instämmer även jag. Och nu hoppas jag, att om ni också inte har Bellman på era. fem fingrar, ni åtminstone har honom i era hjärtan.

Klassen (i korus): Ja—a. (Paus.)

Rektor n (lägger handen på kriaböckenm): Ja, om de flesta kriorna har jag ju redan fällt mina omdömen, så ni kan komma fram som vanligt i bokstavsordning och avhämta böckerna.

(Första skolflickan reser sig, men rektorn gör ett tecken åt henne att sätta sig igen-.)

Rektorn: Nej, det är sant, det är ju lördag i dag, och anmärkningsböckerna ska delas ut, de med. Jag har dem i ordning inne hos mig,, så det är bäst, ni får dem på samma gång som kriorna. (Lämnar katedern och går in i mottagningsrummet.)

(Prat och sorl bland flickorna.)

Första skolflickan: Han har inte fällt omdömen om alla kriorna. Tänk, om det är några i klassen, som fått anmärkning för fusk?

2 —Pappas kria.Andra skolflickan: Någon, som tagit emot hjälp med krian?

Första skolflickan: Och någon, som hjälpt henne? (Buda titta på Elma och Vendía, som sitta bredvid varandra.)

Vendía: Jag har då inte hjälpt någon. Och om ni menar, att Elma fått hjälp, så vet jag, att hon inte fått det.

Andra skolflickan: Jaså! Har hon verkligen skrivit själv? Har du det, Elma?

Elma (skyggt): Jag svarar inte på några nedriga frågor. (Öppnar sitt pulpetlock och plockar nervöst med sakerna i facket.)

(Rektorn återkommer med anmärkning sböckerna i handen, sätter sig vid katedern och företar efter bokstavsordning utdelningen av en kria och en anmärle-ningsbok åt varje flicka, som kommer fram till honom.)

(Elma följer hans förehavande med allt större oro ju närmare avhämtning sturen nalkas henne. Då Vendía reser sig för alt gå fram'till katedern, rycker hon till, och när Vendía är tillbaka, reser hon sig darrande. Men hon blir hejdad.)

Rektorn: Nej, vänta litet.

(Elma sätter sig och stirrar med, vidöppna, förskräckta ögon på rektorn. Han har hoppat över henne. Och nu fortsätter han utdelningen, tills endast en kria och en anmärkning sbok ligga kvar på katedern. Då ser han på henne.)

Rektorn: Ja, så har vi en kria till. Men den tror jag, vi läser upp början på. Det är Elma Torngrens. (Harklar sig och läser.) ”Våren är en mycket vacker årstid. Då den kommer, lyfter den ömt som en god mor det kalla, ' isdiamantbeströdda vintertäcket från alla samtliga individer, vilka utgått från Skaparens mästarhand, såsom både från växter och små fåglar och fiskar och från människor och alla däggdjur. Det knoppas i de stilla, fridfulla lundernas torra, nakna, grå trädben-rangelskelett likaväl .som i människobarnens av mörkret och kölden

hopkrympta och förtorkade hjärnkamrar oeli hjärtevrår.” (Paus.) Har Elma Torngren skrivit den här krian själv?

Elma (dröjande, slutligen helt tyst): Ja.

Rektorn: Nå, då läser vi väl litet till: ”’Ack, du ljuva, outsägligt tjusansfullaste vår’, ropa marken, träden och buskarna, ’kom och kläd oss i bröllopskläder, ty vi vilja fira vår bröllopsfest! Ack, kom och kläd oss snart, mycket snart, ty vi längta och trängta...’ ”

(Skolflickorna, som redan börjat fnissa, fnissa allt högre.)

Rektorn: Ni får inte fnissa så högt, flickor, för då hör ni inte, vad jag läser. (Fortsätter läsningen.) ” ’Ja, av hjärtat gärna’, svarar våren. Därpå skyndar den sig att kransa alla ängar med tusen sinom tusen guldskimmerstrålande och purpurprunkande blomstergir-landsrankor, under det lärkorna slå sina underbara dril-Icriarier i trädtopparna. De äro spelmännen på naturens bröllopsfest. Och glada och uppspelta äro de utan någon alkohol att stimulera sina små förtjusande sångar-strupar med.”

(Skolflickorna fnissa.)

Rektorn; Jag behöver nog inte läsa längre. Är det ännu någon, som tror, att Elma Torngren skrivit den här krian själv?

(Skolflickorna svara med ett ännu högre fnissande.)

Rektorn: Ja, jag tror det nu inte heller. Och jag antar, att Elmas påstående, att hon gjort det, bara gäller renskrivningen. Eller hur, Elma?

Elma (med en andeviskning): Ja.

Rektorn: Hur var det? Jag hörde inte.

Elma (högre men med bruten stämma): Ja.

Rektorn: Vem har författat den, då? Är det någon av kamraterna?

Elma (med samma brutna stämma): Nej.Rektorn: Är det någon faster eller moster ?

(Elma tiger.)

Rektorn: Kanske husmamsellen ?

(Elma tiger.)

Rektorn: För inte är det väl barnjungfrun heller?

(Elma tiger.)

Rektorn: Jaså, Elma har inte så mycket förtroende för mig, att Elma vill säga mig, vem det är. Nåja, det har jag, strängt taget, inte heller med att göra, när det inte är någon av kamraterna. Men fusk är det lika fullt' för det, oeh Elma minns, vad jag sa, det skulle dra med sig för straff? Vad?

Elma (snyftande): Ja.

Rektorn: Var så god, här är kriaboken.

(Elma går fram till katedern, niger och tar emot haken.)

Rektorn: Och här är anmärkningsboken.

(Elma niger och tar emot även den.)

(Rektorn går in i mottagnings rummet.)

(Skolflickorna lämna sina platser, prata något dämpat oeh kasta förstulna, medlidsamma blickar på Elma, som vänt tillhaka' till sin pulpet och sitter, kvar där, plockande bakom det skyddande, uppslagna locket \med sakerna i facket. Kamraterna bege sig emellertid så småningom ut genom dörren till korridoren, och då alla äro ute, tar

Elma upp anmärkningsboken ur facket, fäller ner pulpetlocket, öppnar anmärkningsboken och stirrar på den undfångna anmärkningen, under det hennes läppar darra och snyftningarna få makt med hennt. Slutligen lutar hon ansiktet i händerna och'överlämnar sig åt gråten.)

Vendla (in från korridoren, går fram till Elma och lägger armen om hennes axlar): Inte ska du sitta här och gråta, Elma lilla. Det är'väl inte så farligt att ha fått en anmärkning. Sånt kan väl hända oss lite var.

Elma: Åh, det är rysligt, rysligt! Men det värsta är, att. . . att.. .V e n d 1 a : Att, vad .. . ?

Elma: Att jag inte vet, hur jag ska kunna tala om det för pappa.

V e n d 1 a : Är du så rädu för honom ?

Elma: Jag har aldrig varit rädd för honom förut. Han är så snäll. Men nu...? Åh, jag vet inte, hur jag ska bära mig åt. Jag kan inte gå hem. Jag går ut i skogen långt-, långt bort, där ingen kan få tag i mig.

V endla: Prat, gör dig inte till! — Hör du, kan du inte be den som hjälpt dig att förklara saken för din pappa och ta på sig skulden och säga, att hon övertalat dig att låta henne få göra dig den där tjänsten, eftersom du var så sömnig?

Elma: Skulle den som hjälpt mig förklara saken för ... för pappa!?

V endla: Ja, din hjälpare hör förstås till huset, eftersom du fick tag i henne så lätt. Och då kan du nog få tag i henne lika lätt nu. Det är väl din mamma?

Elma (häftigt): Jag säger inte, vem det är! Jag säger aldrig, vem det är! Förr får de slå ihjäl mig.

Ven dl a: Söta Elma lilla, var lugn. Du behöver ju inte säga det. Det är ingen, som tvingar dig. Jag vill bara, att du ska morska upp dig och inte sitta här och gråta hela frukostlovet. Tänk, om någon av lärarna kommer in och får se dig med röda ögon och röd näsa. Tror du han skulle tycka det var klädsamt? Och så skulle han kanske börja fråga. — Kom nu, så går vi ut.

Elma: Ja, det är väl bäst, jag försöker gå ut. (Beser sig snyftande.) Nej, jag kan inte. Jag gråter nog därute också.

Ven dl a: Visst inte. Jag ska kittla dig, jag, så du skrattar i stället.

Elma: Du skulle bara våga!

Vendla: Tror du inte, jag törs? Det ska jag allt visa dig. (Kittlar henne.)Elma: Låt bli! Vill du låta bli! (Värjer sig med anmärkningsboken, som hon ännu har i handen.) Låt bli, hör du! (Kan i alla fall inte återhålla ett litet skratt.)

Vendla: Så där ja, nu går det bra. Lipar du, så fortsätter jag. Lägg in anmärkningsboken i facket, så travar vi ut sen.

Elma: Nej, någon kunde komma och titta. Jag tar den med mig ut i korridoren och lägger den i min väska.

Vendla: Ja, då går vi dit då. (Drar Elma med sig åt dörren till korridoren.)

Första skolflickan (öppnar utifrån dörren till korridoren, i det hon ialar till någon bakom sig): Var så god och stig in. Jag tror, hon är härinne.

Källarmästarn (i dörren): Tack så mycket. (Stiger in och får se Elma.) Se där har jag dig! (Nickar åt Vendla, som niger och försvinner ut i korridoren.)

Elma (häpen): Pappa! Hur kommer det sig...? Varför...?

Källarmästarn (gemytligt): Det är ingenting värre än att jag hade mina vägar hitåt. Och som jag visste ni skulle få igen kriorna timmen före frukostlovet, fick jag den idén att gå- upp och höra efter, vad det blev för resultat. Vad sa rektorn om vår lilla kria?

Elma (med bortvänt ansikte): Åh, han sa just ingenting.

Källarmästarn (förnärmad): Ingenting! Tyckte han inte den var originell?

Elma: Det sa han inte.

Källarmästarn (sårad): Jaså, han upptäckte således ingen skillnad mellan den krian och dina vanliga?

Elma (tyst): Han sa inte något om det.

Källarmästarn: Han måtte då inte ha någon vidare skarp blick, din kära rektor. Det får jag då verkligen säga. Gav han dig igen krian utan ett ord?

Elma: Ne—ej . .. inte precis det, inte . .. Han . .. han ...Källarmästarn: Nå, vad var det för ord han fällde, då?

Elma: Han gav inte något omdöme om den. Han läste bara upp den.

Källarmästarn (plötsligt ljusnande): Vad! Läste han upp den!

Elma: Ja, det gjorde han.

Källarmästarn, Från början till slut ?

Ii 1 m a : Ja, nästan.

Källarmästarn (förtjust): Nå, men det var ju fint! Jo, jag tackar, jag! En riktig utmärkelse. Man ger sig väl inte till att läsa upp en sak, om man inte tycker om den. — Och där står du och ser ledsen ut. Vad är det åt dig, min lilla flicka? Jag tycker, du borde vara överlycklig, jag.

(Elma snyftar till.)

Källarmästarn: Herre gud, vad är det, kära barn? Har det hänt något tråkigt?

Elma (snyftar hårdare): Ja—a—a.

Källarmästarn: Så säg då, vad det är.

Elma: Jag .. . jag ... jag kan inte.

K ä 11 a r m ä s t a r n : Du förstår väl, att du måste. Det här tycks vara allvarligt,

Elma: Jag har fått.. . Jag har fått en ....

Källarmästarn: Får jag höra nu. Vad är det du har fått?

(Elma. vänder sig ifrån honom, under det hon räcker honom anmärkning sboken).

Källarmästarn (öppnar den, får se anmärkningen, utbrister): Jaså. Det var orsaken! En anmärkning! Den första du fått under hela din skoltid. — En anmärkning för fusk! Och det vågade du inte öppet tala om för mig. Står bara och hymlar och kan inte se mig i ögonen. Feg alltså till på köpet. Vad var det för fusk du fick anmärkning för?

Elma (snyftande): Det var för . .. för .. .

Källarmästarn: Säg mig nu genast, hur dethänger ihop. Annars går jag till rektorn oeh hör mig för.

Elma (ytterligt förskräckt): Nej, nej, nej, gör inte det!

Källarmästarn: Så fram med det då.

Elma f snyftar än värre): Det var ... det var för . . . för att Stina Nilsson hjälpte mig med franska skrivningen. Den var så svår så.. .

Källarmästarn: Jag har då aldrig hört, att du är särskilt dålig i franskan. Men strnnt i det! Om du än vore dum som ett spån, så strunt i det! Men att inte ha klara papper? Det! Se det! (Slänger åt henne anmärkning sboken.) Där har du boken. Ajö med dig!

Elma: Åh pappa ! Lilla pappa ...!

Källarmästarn: Det här var nånting, som jag inte väntat mig av dig, Elma. Jag tror ändå, att jag måste tala med rektorn.

Elma: Nej, nej, nej, gör inte det lilla söta, rara, älskade pappa! Gör det inte! Gör det inte!

Källarmästarn (bedrövad): Ser du, min flicka, jag vill ha litet reda på, vad han egentligen tänker om dig.

Elma: Jag blir .. . blir alldeles ifrån mig, om du ... (Avbryter sig plötsligt, ty dörren till rektorns mottagningsrum har öppnats.)

Rektorn (kommer hastigt ut. Ser sig överraskad omkring): Åh, var det källarmästare Torngren. Jag tyckte mig höra en lärare, som jag var angelägen att få träffa. Hur står det till? (Hälsar vänligt på källarmästarn.) Ville herr Tomgren tala med mig?

Källarmästarn: Ja, eftersom jag råkar rektorn, skulle jag vara mycket tacksam, om jag kunde få ett litet samtal.

Rektorn (visar åt dörren till mottagningsrummet): Var så god.

Källarmästarn: Jag ska inte besvära mer än ettpar ögonblick, så det hela kan mycket väl stökas undan här. Gå du ut till dina kamrater, Elma.

(Elma kastar en skrämd, olycklig blick pä fadern och går ut genom korridordörren).

Källarmästarn: Jo, jag hörde alldeles nyss av Elma, att hon fått en anmärkning för fusk med en fransk skrivning, och jag undrar, om rektorn skulle vilja vara så vänlig och ge mig en liten upplysning angående den. Jag har nämligen aldrig hört, att hon har särskilt svårt för franska skrivningarna.

Rektorn: Det har hon inte heller. Och det var inte för fusk i en fransk skrivning, som hon fick anmärkningen.

Källarmästarn (upprörd): Således narras hon

också!

Rektorn: Det kan jag aldrig tro. Naturligtvis är det bara ett missförstånd. Anmärkningen gavs för en svensk kria, som hon låtit någon skriva i sitt ställe.

Källarmästarn: Vad! En... en svensk kria ?

Rektorn: Ja. Och fusket var mycket lätt upptäckt. Inte alls väl utfört, Iion ville emellertid inte på några villkor tillstå vem som hjälpte henne. Men troligtvis var det er barnjungfru.

Källarmästarn (argt): Vår barnjungfru!?

Rektorn: Eller en gammal sentimental mamsell.

Källarmästarn (ännu argare): Vad för slag! En gammal sentimental mamsell!!?

Rektorn: Ja, vad vet jag. ilen att döma av stiliseringen är det klart ådagalagt, att hjälparen inte är till finnandes inom skolan. Anmärkningen kunde för övligt inte komma som en överraskning för Elma, emedan jag uttryckligen sagt klassen, att jag hade mina misstankar om att något fusk bedrevs med svenska uppsatsskrivningarna och vamat den för följderna av en dylik trafik. Alltså måste straffet tillämpas. Och eftersom jag inte kan komma åt Elmas medbrottsling, får den lilla stackarn lida ensam, hur gäma jag än unnat henne trösten av en olyckskamrat. Herr Torngren har väl inte någon aning om, vem den skyldige kan vara?

Källarmästarn (skyggt): Hur skulle jag kunna ha det?

Rektorn: Det var synd, det. Annars skulle det kanske varit intressant att se den gamla mamsellens min, då hon fått veta av herr Torngren, vad hon rätteligen borde erhållit för straff för sitt fusk.

Källarmästarn: Ja—a. Visst det, ja. Mycket intressant,

Rektorn: För övrigt kan jag säga er, att ni har en riktigt liten rar tös. Och jag är säker på att någonting obehagligt aldrig mer blir inskrivet i hennes an-märkningsbok.

K ä liar m ä s t a r n (kraftigt): Ja, rektorn, det kan jag garantera. (Ödmjukt.) Och så... ja, så var det ingenting mer, då. Jag får tacka så mycket. Och så . .. så får jag be tusen gånger om ursäkt för att jag besvärat. Se, jag ville

bara veta . .. Och nu .. . ja, nu vet jag ju, hur det hänger ihop. Tack! Tack!

Rektorn: Ingen orsak.

Källarmästarn: Se, hur det än är, så är det alltid bäst att få veta sanningen. Tack, tusen tack!

Rektorn: För all del. För all del.

TREDJE AKTEN.

Samma dag som andra akten men några timmar senare. Salen hos Torngrens. Familjen sitter vid middagsbordet. Stämningen är trist. Då och då kastar Elma en skygg och rädd blick på sin far och när, hon ser ner, ser han på henne. Fru Torngren är den enda, som försöker hålla målron uppe.

Fru Torngren (till källarmästarn): Tycker du inte kalvsteken är god?Källa r mästarn: Jo—o, nog är den det.

Fru Torngren: Då får du lov att äta litet mera. Du tog ju för dig så litet. (Lägger för honom.)

Källarmästarn (protesterar slappt): Nej, tack. Nej, tack. (Finner sig dock och fortsätter att äta, fastän långsamt och slött.)

Fru Torngren (till Elma): Och du då, Elma? Du måste också äta mera. Du åt ju så litet soppa. (Vill lägga för henne.)

Elma (värjer sig): Nej tack, mamma lilla. Jag har ju inte slutat min första portion ännu.

Fru Torngren: En smula sås då ?

Elma: Nej, nej, tack.

Fru Torngren: Ni är då för omöjliga i dag. Kan ju varken äta eller tala. Hur är det med er?

Källarmästarn: Tack bra.

Fru Torngren (till Elma): Och du, vad? Också bra?

Elma: Jaa — då.

Fru Torngren: Det syns då inte alls på er, att ni är bra. Jag är visst tvungen att liva upp er med en liten rolig historia. (Till källarmästarn.) Kommer du ihåg Tilda Larsson, vår kallskänka, som gifte sig med en korgmakare?

Källarmästarn: Naturligtvis gör jag det.

Fru Torngren: Hon var här i dag och hälsade på. Hon talade om att hennes svärmor, som bor hemma hos henne, varit så sjuk. Hade legat till sängs i fyra månader.

Kä 11 armästarn: Stackars Tilda!

Fru Torngren: Du hör ju inte på. Det var inte Tilda, som var sjuk, utan hennes svärmor.

Källarmästarn: Jaså, var det på det viset.

Fru Torngren (till Elma): Ja, du kommer väl också ihåg Tilda?

Elma: Ja visst. Hon, som reste till Amerika i höstas.Fru Torngren: Nej, men ni är då för konstiga. Jag sa ju, att hon var här i dag. Oeh man reser väl inte till Amerika för att komma igen efter ett par månader. Nå, de hade låtit gamla doktor Blom se om gumman, och när hon blivit bättre, sa han ifrån, att hon måste tvingas stiga upp, för annars skulle de aldrig få upp henne mer. Men det gick inte att få upp henne. Hon bara låg och låg, och när Tilda en dag mötte doktorn på gatan och beklagade sig för honom, följde han med henne hem. Han skulle nog få upp henne, lovade han. ”Nu ska gumman stiga upp”, sa han, när han stod vid sängen hos gumman. ”Det kan jag inte”, sa gumman. ”Om inte gumman genast stiger upp, så går jag och lägger mig hos henne”, sa doktorn. Men gumman låg stilla och bara myste, för hon visste, att doktorn var en spekta-kelmakare. Då tog doktorn av sig rocken. Men gumman låg lugn. Så tog doktorn av sig västen. Gumman låg lugn. Men så började doktorn att knäppa upp ett par knappar för att ta av sig litet mer. Och då for gumman upp som en raket och stod pigg och kry

mitt på golvet. Det var väl en lj’ckad kur?

Källarmästarn: Ja—a. Han är ju känd för sina lyckade kurer. Men var nu den där kuren så särskilt märkvärdig ?

Fru Torngren (slår ihop händerna): Nej, vet ni, nu tror jag inte, ni är friska, någon av er. Tilda och jag skrattade åt den historien, så vi låg dubbla, men ni drar inte ens på mun.

Källarmästarn: Ja, ser du, jag är litet trött. Jag har sprungit omkring så länge efter en sak jag skulle köpa.

Fru Torngren: Det måtte ha varit ett mycket viktigt inköp.

Källarmästarn: Ja, det var det. Du ska få se det om en stund. Men nu går jag in och vilar mig ett tag. (Stiger upp och går ut genom halldörren.)Elma: Förlåt, lilla mamma, men jag orkar inte äta upp.

Fru Torngren (reser sig): Det här var då underligi:, det får jag lov att säga. — Hjälp mig, så dukar vi av bordet, så du kan sitta här och läsa läxorna. Alla flickorna är upptagna därnere.

(Fru Torngren och Elma duka av och bära ut det av-dukade i hallen.)

Fru Torngren (sedan avdukningen är gjord): Kan du säga mig, Elma, varför ni är så besynnerliga både du och pappa?

(Elma går efter sin skolväska, letar fram anmärk-ningsboken, öppnar den och visar modern anmärkningen).

Fru Torngren (upprörd): Anmärkning för fusk! Nej, jag kan inte tro det. Du har ju aldrig förr fått någon anmärkning. Den måste vara orättvis. Det är jag säker på!

Elma: Åhnej, lilla mamma, det är den nog inte. — Det är så rysligt, så ! (Snyftar.) Så rysligt.. .! Men det är ändå inte det värsta. Det värsta är, att jag har narrats för pappa. Han kom upp i frukostlovet, för han hade sina vägar förbi, och då fick han höra om anmärkningen. Men jag sa honom, att jag fått den för att jag fuskat och tagit hjälp av en flicka i franska skrivningen. Och det var inte sant. Det var inte för fusk i franska skrivningen, som jag fick anmärkningen, utan för nånting annat. Och det ville jag inte säga honom, därför att. . . (Snyftar.) Därför att det skulle ha varit att förråda den som hjälpt mig med det. Jag kunde det rakt inte, ser du. Det förstår du nog, mamma. Säg?

Fru Torngren: Ja, lilla barn. Det vill säga, jag förstår alls ingenting, jag. Men således vet inte pappa, att du narrats för honom?

E lma: Jo. Och det är just det rysliga, att han vet det. För rektorn kom ut, medan pappa och jag höll på atttala om anmärkningen, och pappa sa åt mig att gå min väg. Han ville vara ensam med rektorn för att få riktig klarhet i saken. Och nu har han fått det. Nu vet han, att jag har narrats. (Gråter.)

Fru Torngren: Stackars lilla pappa!

Elma: Åh, mamma, han är så ond på mig. Du märkte väl, att han knappt sa ett enda ord under hela middagen. Han kunde inte tänka på något annat än det där förfärliga. Man får nog inte narras, hur det än är. Om jag bara kunnat svänga mig ändå. Men jag är ju så dum, så dum... Han kan nog aldrig glömma det här rysliga.

Fru Torngren: Åhjo, min lilla unge, det gör han nog snart.

E 1 m a: Ne—ej, då! Han har fått en sådan dålig tanke om mig.

Fru Torngren: Vet du, det tror jag inte. Jag tror, att han bara tycker synd om dig.

Elma: Neej. Tänk, mamma, han såg inte en enda gång åt mig, medan vi satt vid bordet.

Fru Torngren: Jo, se det kan jag då tala om för dig, att han gjorde, för jag märkte nånting, som du inte kunde se. När du tittade ner, då såg han på dig. Och det var nånting så ömt och innerligt över hans ansikte, att han blev riktigt vacker. Och fastän han inte sa nånting högt, var det precis, som om han invärtes sa: ”Min egen, älskade lilla flicka!”

Elma: Åk, mamma, vad du gör mig glad! Jag måste kyssa dig, krama dig! (Slår armarna om hennes hals.)

(Be stå med ryggarna vända åt hallen och märka inte källarmästarn, som kommit in, förrän han lägger handen på Elmas huvud.)

Elma: Vem är det? (Vänder sig överraskad om.) Nej, pappa, är det du! Lilla pappa, så tyst du kom.

Källarmästarn: Jag kommer bara för att ge‘"»I

ol

dig en liten sak. Jag liar den i fickan. Här ska du se. Håll upp din lilla hand.

Elma: Vad! Får jag cn present! Ett etui. Ett sådant litet fint etui! Vad kan det vara inuti? Jag får lov att gissa. Nej, jag kan inte gissa. Jag är så nyfiken, så jag kan dö. Men jag hör nånting. Tänk, om det vore det som jag önskat så länge, det som flera av flickorna har? Nej, nej, det vore alltför gudomligt! Det är omöjligt.

Fru Torngren: Nå, men så öppna då!

Elma: Jag vet inte, om jag törs. Ifall det inte är det jag tänker på... Oj, jag är så rädd. Men en liten, liten smula ska jag glänta på locket. — Å, pappa! Åh, mamma! Det är sant! Jag tror det! Jag ser det! (Öppnar etuiet helt och hållet.) Ja, det är en liten klocka, ett armbandsur.

Källarmästarn: Låt mig sätta på dig det. (Försöker knäppa pä henne klockarmbandet.)

Fru Torngren: Du darrar ju så på handen, pappa. Du kan inte knäppa det. Låt mig ... Och den lilla handen darrar, den med. Det går inte så lätt att knäppa. Men nu... Så där ja.

Elma: Pappa, den är levande, den här lilla tingesten. Den har ju ett hjärta, som piekar. Jag tror bestämt, den kan tala också. Nu viskar jag nånting till den. (Håller klockan till sina läppar och viskar.) Och så sätter jag den till ditt öra. Få se, om den kan säga efter vad jag sa. Hör du något?

Källarmästarn: Ja, den säger: Tick tack, tick tack, tick. — Tack lilla pappa.

Elma: Bravo! Bravo! Ser du, att den har ett levande litet hjärta! Det är därför den kan tala. Men du hörde bara nästan rätt. Den sa: Tick tack, tick tack, tick tack, lilla kära, kära, kära, söta, älskade pappa!

Fru Torngren: Var det det inköpet du gjorde i förmiddags, när du var så länge borta?(Källarmästarn nickar åt henne och ser därefter ömt och innerligt på Elma.)

Fru Torngren (till källarmästarn): Men det är ju varken någon födelsedag eller namnsdag i dag? Varför fick hon den?

(Källarmästarn svarar inte. Ser bara som förut på Elma.)

Fru Torngren (till Elma): Eller är det någon annan bemärkelsedag?

(Elma svarar inte. Kastar endast en kort blick pä modern och ser därefter lika ömt på fadern som han på henne.)

Fru Torn g ren: Ni är då för märkvärdiga! Precis lika förbehållsamma och tystlåtna som vid middagsbordet, Och nu svarar ni inte en gång på frågor.

(Elma kastar sig om faderns hals och gömmer sitt ansikte vid hans bröst).

Källarmästarn (smeker hennes hår. Sakta): Min egen, älskade lilla flicka.

(Fru Torngren ser undrande frän den ena till den andra.)-ir —na——- ——c«—w—k i— »c — ----

AMATÖRTEATERN

Den svenska amatörteatern har länge liaft att kämpa med stora svårigheter, när det gällt att finna en lämplig repertoar. Vad som i den vägen förefunnits har till största delen för länge sedan blivit föråldrat. Bristen på tidsenliga små pjäser med sådant innehåll, att de lämpa sig för uppförande inom familje- eller föreningskretsen, har med åren blivit allt kännbarare.

För att i någon mån söka fylla denna brist ha vi börjat utgiva en serie korta, liittspelta teaterpjäser under ovanstående samlingstitel. Hittills föreligga följande häften:

1. Psykoanalys. > Xutidsdrama i en akt av Alice

Svensk. (2 d. 1 h.) 60 öre

2. Klockan elva. »Kriminaldrania» i en akt av Alice

Svensk. (2 d. 4 h.) 60 öre.

3. Faun O c h nymf. Komedi i en akt av Alice Svensk.

(5 d. 2 h.) 70 öre.

4. Glas. Komedi i en akt av Alice Svensk. (2 d. 2 li.)

70 öre.

5. Två fiånijer två är fem. Bagatell i en akt av

Alice Svensk. (3 d. 40 öre.

6. Spiritism. Bagatell i en akt av Alice Svensk. (4 d.

3 h.) 50 öre.

Dessa sex pjäser av Alice. S nen sk finnas även utgivna i en volym under tileln Sex enaktare söka amatörskådespelare. IJris2:iiO.

7. Kvinnans kvart. Tjiis i en akt av Ove Ekeland.

2 d. 3 h. 1 g. 1 £1. 50 öre.

8. Pappas kria. Komedi i tre akter av Anna Wnlilen-

berg. (1 d. 2 h. några skolfl, 90 öre.

i>. En kompromettering. Komedi i en akt av

Ella Byström. (3 <1. 3 h. 70 öre.

C. E. FRITZE S BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG